Impresso Especial
891216797-8/2007 - DR/PR
Associação de São Basílio Magno

DEVOLUÇÃO GARANTIDA CORREIOS

Remetente - Return to:
Cx. P. 02- 84400-000 Prudentópolis - PR - BRASIL

ПРАЦЯ PRACIA

N° 18 (6555)
ANO MMXVII

ЧИСЛО 18 (6555)
РІК MMXVII

Прудентополіс, 16-го - 30-го вересня 2017 Б. року

Prudentópolis, 16 a 30 de setembro de 2017

Ex-jogador da seleção brasileira revela experiência com Nossa Senhora

Uma experiência pessoal com Nossa Senhora vivida pelo ex-jogador da seleção brasileira Elano Blumer, contada pelo próprio atleta, vem comovendo as redes sociais.

O relato foi feito durante o Encontro Gente do Bem - II Encontro de Campistas, promovido pela Comunidade Canção Nova e compartilhado no Facebook. Até o fechamento desta matéria, o vídeo já possuía cerca de 2,6 milhões de visualizações e mais de 54 mil compartilhamentos.

Em seu testemunho, o ex-jogador e atual membro da comissão técnica do Santos recordou um episódio que aconteceu quando morava na Ucrânia, época em que assume que se "afundava na bebida, tinha que treinar, às vezes jogava, às vezes não jogava".

"Certa noite – recordou –, eu estava deitado ao lado da minha esposa, dormindo. De repente eu acordei, mas não esbocei reação nenhuma, fiquei parado. Acordei, abri os meus olhos e tinha uma mulher parada na minha frente, do lado da minha cama".

Elano disse ter ficado assustado ao olhar para aquela mulher, pois não entendia o que era, uma vez que naquela época "não estava vivendo na Igreja, não estava vivendo a comunhão, não estava sendo obediente a nada".

Contou ter ficado sentado na cama e, ao olhar para sua esposa, não sabia se a acordava e pensou: "Estou vivendo todo errado e vou falar para minha esposa que vi uma mulher? Como vou explicar isso para ela?".

Entretanto, lembrou, "aquele momento que eu vi aquela imagem me deu uma paz, um sentimento como 'calma, meu filho, eu estou aqui, não fique preocupado com as situações que estão acontecendo'".

O atleta disse que voltou a se deitar ao lado de sua esposa para dormir. "No outro dia, eu acordei e não aguentei", disse e contou para sua esposa, Alexandra Blumer, o que havia acontecido durante a noite.

Ao ouvir a história, Alexandra, que já era católica, retornou para o quarto com o marido.

"Tinha uma Nossa Senhora de Fátima que a mãe dela colocou na bolsa dela para ela levar na viagem. Ela pegou a Nossa Senhora e falou: 'É igual a essa aqui?'. Na hora que eu olhei, eu falei: 'É essa mulher que eu vi'", recordou Elano.

O atleta já tinha falado outras vezes sobre sua conversão e sua fé católica, sempre ressaltando o importante papel desempenhado por sua esposa nesse processo.

Em 2015, Elano deu seu testemunho durante o Hallel em Franca (SP). Naquela ocasião, recordou que já tinha alcançado grandes conquistas com o futebol, mas ressaltou que "o maior troféu" que passou a carregar em sua vida era estar "levando a Palavra de Deus onde eu jamais sonhei".

O atleta também se referiu à época em que se separou de Alexandra, ressaltando que "a maior besteira" que cometeu na vida foi ter abandonado sua esposa e filhas.

"Peço que vocês olhem para suas famílias, olhem para suas esposas, olhem para seus filhos, porque eles são os seus verdadeiros amigos para o resto da vida", declarou.

Recordou ainda que sua esposa "foi para a Igreja buscar a resposta daquilo" que ele estava fazendo de errado. "As nossas respostas não estão no mundo. O mundo, às vezes, não quer que tenhamos as respostas certas", disse.

"A minha esposa, de joelhos no chão, pela sua busca, me converteu através da sua oração, ela foi a minha amiga", completou.

Українці торік купили книжок на 112 мільйонів доларів

Українці у 2016 році купили книжок приблизно на 112 мільйонів доларів.

Про це заявив президент Української асоціації видавців і книгорозповсюджувачів Олександр Афонін під час прес-конференції, повідомляє Укрінформ.

"Порівняно з 2015 роком ситуація змінилась не дуже сильно на книжковому ринку в грошах. Це в межах 110-112 мільйонів доларів. Зростання, порівняно з 2015 роком – на 2-2,5 мільйони доларів", - сказав Афонін.

Він додав, що, наприклад, у Німеччині за 2016 рік купили книжок на 9,2 мільярди євро.

Він зауважив, що в Україні найбільше купують дитячу художню літературу і наростає попит на жанр "non-fiction"

Інший учасник прес-конференції, організатор Форуму видавців у Львові Олександра Коваль повідомила, що у Львові 13-17 вересня відбувся форум, де проведено майже 900 подій були присутні практично всі діючі книговидавці України.

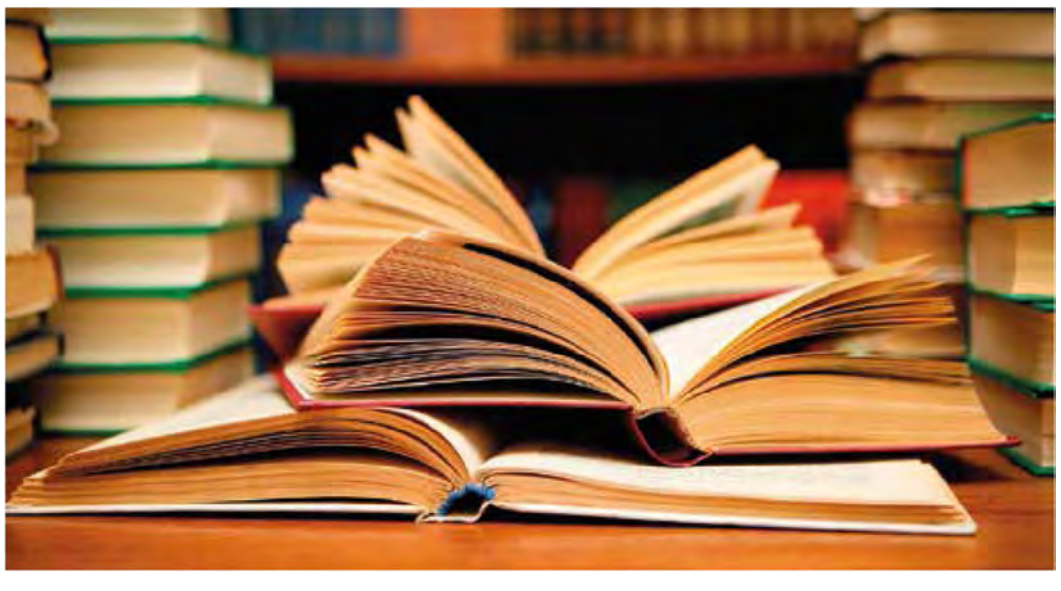

Редакційне

Праця - її історична вартість в історії українських походженців у Бразилії.

Історія людства це неначе велика ріка, якої води пливуть вперед і не вертаються. Дорогами людського життя переходять покоління за поколіннями й забирають зі собою в забуття пам' ятки осіб, родин, націй і затерають по собі історичні дані про життя і події минулого. З різних нинішніх середників повідомляння знаємо про все, що діяться тепер або діялося вчора, але воно скоро йде в забуття, вони не зберігають пам'яти про події на майбутнє для історії. Приходять і щезають, а що написане в пресі не щезає з поколіннями, а зберігає на довгі роки історичні пам'ятки про осіб, спільнот чи народів та їхні здобутки які нині вже не мають живих свідків. Що більше, що написане в пресі багато більше достовірне як те, що сказане поверховно в радіо чи телевізії або в інтернеті. Преса є довготривала і має довге життя.

В надмірі нинішніх інформацій (або безінформацій) які приходять з усіх сторін, преса стоїть на першому місці, як незаступна й неперевищена для суспільства. Газети книжки, часописи вірно виконують свій компроміс служити для народів інформаціями і їхній зміст найбільше достовірний і тривалий.

Преса звертає увагу на всякі неправди й фальшиві інформації, які послаблюють довіру до модерних середників інформації. Всякі нинішні мідія не заступають преси яка має комроміс з правдою.

Одинока преса в Бразилії про українських імігрантів та їхніх нащадків, яка вже понад сто років історії українських походженців інформувала і інформує, це нинішній василіянський двотижневик, в минулому тижневик Праця і місячник Місіонар. Місіонар Заснований 1911 року, а Праця 1912 року. Обидва живі посьогодні й вірні свідки минулого. Справді були в Бразилії ще інші газети які можуть доповнити багато даніх правд про те, що обильно можна стрінути в праці.

Студіюючі історію української іміграції в цій країні, знайдуть на сторінках, головно Праці, найповніше джерело про життя, події, осяги українських походженців в Бразилії. На їхніх сторінках знайдемо інформації про особи, які створили й творять історію української іміграції в Бразилії. Священики, духовні особи, миряни посвятили багато своїх талантів, часу і знання і залишили записане в

цих періодичних виданнях важливі дані про українську іміграцію в Бразилії. Невелика іміграція, але вона становить частину посеред стільки культур европейських, африканських, азіятських, які сходяться в одне й творять бразилійську культуру.

Праця інформувала й інформує читачів, записала і записує події про культуру, події, релігійність, вклад української культури для збагачення стільки інших культур, які разом з місцевими й вкладом інших народів творить мозаїку культури пишається Бразилія.

На початку XX століття, коли почали друкуватися ці часописи, доля розігнала українців по цілому світі, де вони присвоїли собі інші культури і зі своєї сторони збагатили своєю інші культури.

Праця, крім інформацій і різних даніх про історію української іміграції в Бразилії і побіч своєї виховничої місії, також була важним середником у збереженні в бразилійців українського походження свідомости свого українського коріння.

Започаткування української преси в Бразилії не було припадкове, але зродилася з особлившого покликання Василіянського Чину голосити Боже Царство писаним словом і пожвавлювати писаним словом формацію релігійного духа й культури. Практично, в усіх країнах де опинилися українські іміграни й де працював Василіянський Чин, друкувалися часописи й книжки релігійного і культурного змісту.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Editorial

"Prácia" seu valor na história dos descendentes ucranianos no Brasil

A história da humanidade é um rio que passa, cujas águas correm e não voltam. Pelos caminhos da vida humana, vão passando geração após geração, levando consigo ao esquecimento lembranças pessoais, familiares, nacionais e étnicas, apagando dados históricos da vida de pessoas, famílias e de um povo. Dos meios de comunicação atuais, sabemos de tudo o que acontece hoje mas não conservam dados para a história. Vêm e desaparecem. E o que foi escrito na imprensa não desaparece com as gerações, conserva por séculos as lembranças históricas de pessoas e de um povo e suas conquistas, conserva para muitas gerações dados sobre o passado que já não pode contar com testemunhas vivos. Mais ainda, o que foi escrito no jornal é muito mais fidedigno do que o falado na rádio ou apresentado na TV, na internet. A imprensa é estável e de longa vida.

Em meio à overdose de informação (ou desinformação) vinda de todo lado, a imprensa se ergue como ferramenta indispensável e intransponível para a sociedade. Jornais, livros, revistas reforçam seu papel e seu compromisso de servir como curador da informação, levando ao seu público conteúdo confiável e de credibilidade e conservando-o para além do "hoje".

A imprensa alerta para as mentiras e falsidades que aniquilam a confiabilidade sobre as redes sociais. Os meios de comunicação modernos não substituem a imprensa responsável e comprometida com a verdade.

Única imprensa ucraniana no Brasil, que nas suas páginas conserva a história centenária dessa etnia neste país – são os periódicos: o bimestral basiliano "Prácia" e o "Missionar". O primeiro fundado em 1912 e outro em 1911. Ambos vivos e ativos até hoje e testemunhas do passado. Existiam no Brasil ainda outros periódicos que já saíram do prelo que podem completar o que existe em abundância no "Prácia".

Estudiosos da história da etnia ucraniana neste pais não encontrarão fonte mais completa que o "Pracia", que registra a história sobre a vida, efemérides, conquistas da etnia ucraniana no Brasil. Nas suas páginas encontramos abundantes informações sobre personagens que construiram a história da etnia ucraniana no Brasil. Sacerdotes, religiosos, religiosas e leigos consagraram seus talentos, seu tempo e conhecimentos para deixar gravado nesse periódico o que de mais importante acontecia na vida da imigração ucraniana no Brasil. Imigração pequena, insignificante, mas a seu modo contribuiu e contribue para a cultura brasileira.

O "Prácia" informa seus leitores sobre a vida da comunidade no Brasil, registra fatos sobre a cultura, eventos, religiosidade e da contribuição da etnia ucraniana para enriquecer o tesouro cultural do Brasil que, além das manifestações culturais indígenas locais, na maioria, é um mosáico de tantas culturas europeias, africanas, asiáticas que se fundem numa, na cultura brasileira.

No início do século XX, quando nasciam esses periódicos, o destino espalhou os ucranianos por diversos países, onde assimilaram culturas diferentes e contribuiram para enriquecer outras culturas com a sua.

O "Prácia", além de oferecer um acervo de dados sobre a vida e ações dos descendentes ucranianos no meio brasileiro, também foi importante meio de conservação da consciência das raizes do povo de origem ucraniana na sua nova pátria, no Brasil.

O surgimento da imprensa basiliana no Brasil não foi acidental, mas surgiu da especialidade da Ordem Basiliana de anunciar o Reino de Deus e promover a formação cultural do povo através da palavra escrita. Praticamente em todos países onde existem descendentes de ucranianos e a Ordem Basilana, surgia a imprensa. O "Prácia", além da sua missão formativa no campo religioso e cultural, é uma fonte histórica preciosa para o conhecimento da história da comunidade de descendentes ucranianos neste país.

EXPEDIENTE
"PRACIA"
Jornal Ucraíno-Católico Publicado no Brasil

Registro no INPI - Nº 2509881

Український Католицький Двотижневик у Бразилії

Передплата на 2017 Рік: R$50,00
Інші Краї: U$65.00 Амер. Доларів

Depósitos: BANCO ITAÚ
Ag. 3823 conta 16753-5
Banco BRADESCO
Ag. 6465 conta 0000122-8

Direção e Administração:
Rua Cândido de Abreu, 1579
Centro - Caixa Postal 02
CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR

Fone: (42) 3446-1396 / 3446-2087
E-mail:
graficaprudentopolis@gmail.com
www.graficaprudentopolis.com.br

Proprietário:
Grafica Prudentópolis Ltda.
CNPJ 09583969/0001-07

Redator Chefe:
Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Corretores Ortográficos:
Pe. Atanásio Kupicki, OSBM
Pe. Dionisio Bobalo, OSBM

Євангельське Читання

Нед. 17ª по Зісланні Святого Духа: Мт 15, 21 – 28

Того часу увійшов Ісус в околиці тирську та сідонську. Коли це жінка ханаанянка вийшла з тих околиць і почала кричати: "Змилуйся надо мною, Господи, Сину Давида! Біс страшенно мучить мою дочку". Він же не озвався до неї і словом. Тут приступили його учні й почали його просити: "Відпусти її, бо вона кричить за нами". А він у відповідь промовив: "Я посланий лише до загиблих овець дому Ізраїля". Та ж підійшла і, вклонившись йому в ноги, каже: "Господи, допоможи мені!" Він відповів їй: "Не личить брати хліб у дітей і кидати щенятам". А вона каже: "Так, Господи! Але й щенята їдять кришки, що падають зо столу панів їхніх". Тоді відповів їй Ісус: "О жінко, велика твоя віра! Хай буде тобі, як бажаєш". І видужала її дочка від тієї години.

Тир і Сидон це були надморські торговельні місця, де метушилися всякі люди, віруючі в одного Бога, погани й невіруючі. Ісус подався туди, щоб показати, що він прийшов до всіх, в першій мірі до євреїв, але й до всіх народів, щоб усіх з'єднати в одну Христову нову родину. І тут стається зустріч з ханаанянкою, яка спішить до нього з одним бажанням: отримати видужання своєї дочки. І здійснюється тут те, що Ісус сказав, що прийдуть люди зі сходу й зі заходу, тобто з-поза Ізраїля на місце синів Царства, тобто Ізраїльтян (див. Мт 8,11–12). Жінка в першій мірі бажає здоров'я для своєї дочки, але при тім виявляє й велику віру, бо на потрійне відкинення її прохання, вона не зражається, а таки вірить, що Ісус може зробити те чого вона просить. Оподалік Ісус три рази відкинув її прохання: Перше, не зважає на неї, неначе б не чув її прохання; друге, каже, що він прийшов до дому Ізраїля; третє, що не годиться брати хліб від дітей і кидати щенятам. Але жінка не зразилася, а переконала Ісуса, що вона гідна тієї ласки, яку просить. І отримала ласку задля своєї великої віри.

Так воно й часто виглядає, що Бог не зважає на наші прохання і не дає відповіді на них. Тут не можемо ніколи зражатися, а вірити, вірити сильно й постійно, бо він сам запевняє, що коли будемо мати віру, отримаємо те чого просимо, розуміється, коли просимо чогось, що нам вийде на добро, бо напевно що Бог не буде нам давати того, що Він уважає для нас некорисне. Воно часами для нас виглядає конечне, добре, корисне, але Бог краще знає ніж ми, тому треба нам мати наставлення таке, яке мав сам Ісус, який вмів сказати, "не як я хочу нехай буде, але як ти, Боже, уважаєш за корисніше для мене".

О. Тарсикій З.

Tiro e Sidon eram cidades portuárias onde viviam de comércio diversos povos, judeus, pagãos e ateus. Jesus dirige-se àquelas regiões, para mostrar que ele veio não apenas para os Judeus, mas veio para todos os povos, para unir todas as nações numa grande família cristã. E ali acontece o encontro de Jesus com a mulher cananéia que o segue e pede insistentemente saúde para sua filha. E cumprem-se as palavras de Cristo de que virão povos do ocidente e do oriente, isto é, não judeus, e tomarão lugar dos filhos do Reino, isto é, do povo de Israel (Cf. Mt 8,11–12). A mulher pede saúde para a sua filha, mas ao mesmo tempo ela revela a sua grande fé, porque não desiste diante da tríplice negação de Jesus de atendê-la e pela fé convence Jesus que cura a sua filha. De fato, Jesus nega-se três vezes a atendê-la: primeiro, quando ela fica gritando e pedindo saúde para a filha, ele parece não ouvir seus gritos e continua sua caminhada em frente; segundo, quando responde aos discípulos a missão dele, isto é, em primeiro lugar atender o povo escolhido e não os gentios; terceiro, quando dirige-se à mulher com a dura observação de que não se deve tirar o pão dos filhos e dá-lo aos cães. Mas a fé da mulher é inabalável e convence Jesus que ela é digna da graça que pede.

Assim acontece na nossa vida cristã. Muitas vezes parece que Deus não ouve as nossas súplicas e não nos atende. Mas se temos fé na força de Deus, nunca devemos desistir. O importante é crer e ser persistentes na fé. Mas, também, deve-se notar que muitas vezes precisamos reconhecer que se não recebemos o que pedimos, é porque Deus sabe melhor o que é bom e útil para nós. Acontece que não conhecemos todas as realidades e nas nossas orações podemos pedir algo que não seria bom para a nossa salvação. Devemos sempre seguir o sublime exemplo do próprio Cristo que, ao dirigir-se ao Pai, dizia: … "seja feita a tua e não a minha vontade."

Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

АМЕРИКАНСЬКИЙ СВЯЩЕНИК ПЕРЕОБЛАДНАВ МАШИНУ ШВИДКОЇ ДОПОМОГИ ПІД СПОВІДАЛЬНЮ

Американський католицький священик, надихнувшись роботою в лікарні, вирішив придбати машину швидкої допомоги й переобладнати її в мобільну сповідальню.

Отець Майкл Шампейн був лікарняним священиком. Коли Папа Франциск оголосив Ювілейний рік милосердя, він сів перед комп'ютером і написав у пошуковику: «Купити уживану машину швидкої допомоги».

Проглянувши багато варіантів і придбавши один із найдешевших, отець Майкл відремонтував машину й почав використовувати її з самого початку оголошеного Понтифіком Року милосердя. Відтоді в мобільному конфесіоналі висповідалися понад чотири тисячі осіб. Після сповіді священик виписує духовні «рецепти» й дарує розарії.

Мобільна сповідальня паркується в різних місцях: поряд зі спортивними залами, станціями метро, лікарнями. Інформація про те, де й коли перебуватиме сповідальня, доступна у Фейсбуці, на акаунті «Fete Dieu du Teche».

Священик зазначає, що не має ілюзій щодо миттєвих змін в людині після сповіді в таких умовах: *«Але, можливо, щось зміниться не зараз, а пізніше»*, – підсумовує він.

Ambulância é transformada em confessionário móvel nos Estados Unidos

DENVER, A diocese de Lafayette, localizada no estado de Louisiana (Estados Unidos) propôs uma interessante iniciativa para ir em busca dos fiéis católicos e aproximá-los da confissão: trasformaram uma ambulância em um confessionário que vai de bairro em bairro.

"Acredito que as pessoas perdem a oportunidade de aceder ao sacramento devido ao fato de que muitos deles têm horários apertados e nós queremos superar esse obstáculo", disse o Bispo de Lafayette, Dom Michael Jarell ao canal KLFY News.

Dom Jarrell acrescentou que este projeto responde a um chamado do Papa Francisco: *"O Santo Padre nos pediu concentrar-nos no sacramento da reconciliação e este é o propósito desta unidade de cuidado espiritual: levar as pessoas a uma comunhão mais profunda com Cristo"*.

O Bispo abençoou a ambulância junto de diversos membros da diocese. Por sua parte, o Pe. Michael Champagne assinalou que este confessionário móvel deverá percorrer as ruas da cidade a partir do dia 8 de dezembro, Solenidade da Imaculada Concepção e inauguração do Ano da Misericórdia.

Do mesmo modo, o Pe. Champagne comentou que os sacerdotes costumam ouvir as confissões fora da igreja e que esta é uma forma mais fácil de continuar sua missão pois chegarão dos diversos lugares da cidade onde as pessoas costumam reunir-se.

Dentro da ambulância- confessionário, os sacerdotes terão terços, imagens e também um recipiente com água benta.

"Com algo assim tão disponível, já não temos desculpa para não nos confessarmos", manifestou Stephen Melancon, um estudante da Academia John Paul The Great.

РОЗДУМУВАННЯ НА РІЗНІ ТЕМИ ЖИТТЯ

О. Елевтерій Дмитрів, ЧСВВ

ПРО ЛЮДСЬКИЙ ГЛУЗД-РОЗУМ

Тільки людина упривілейована даром розуму, і ним послуговуватися підчас туземного життя. Дитина, коли народиться її очі схоплюють сотки знімок, і передають до розуму, який їх сприймає їх записує в своїй пам'яті на подобу фільму, і ці знімки залишаються у підсвідомості аж до самої смерти. Розум дитини не знає розрізнити речі, яка їх віддаль, величина чи кольори. Від народження розум починає свій розвиток, розпізнавання й набування знання.

Розум сполучений посередньо зі всіма частинами тіла через нерви. Нерви в нашому тілі представляють таку густу сітку неначе полотно. Вистачить голкою доторкнутися буть якої частини викликає біль. Коли так не було б людина тратила б не одні члени задля нечуйності. Та чуйність дуже яскраво відбивається на нашому тілі, коли мурашка вкусить чи бджола вжалить сей час розум дістає повідомлення, і в тім самім моменті запобігає на те дати свою солюцію.

Людський розум виповняє все те, що доходить до нього. Чи то буде через слова, думки, діла і через зовнішні впливи інших осіб під оглядом позитивним і негативним. На нього ділає зимно й горяч. Він сповняє ролю опікуна й сторожа тіла, відповідаючи за найменшу частину тіла. Він творить різного рода діла в собі й передає їх на зовні уживаючи члени тіла до їх виконання. Розум – це могутня сила у людях, розуміється коли розвинеться наукою, або коли дасться нагоду розвинути його особисті природні якости скриті у нім самім.

Розум – це відповідальний проводир для кожної людської особи. Криє у собі надзвичайні сили до проводу позитивного й негативного. Свої думки скоріше переносить з місця на інші місця, як світло чи електрична струя. Світло сонця забавить вісім хвилин і пів, щоб дійшло на землю, а наша думка не забарить секунди. Крім швидкості розум посідає інші скриті сили, які можна розвинути, або знаходимо людей, що у них вже ті сили є природно розвинені до музики, малярства й заразом психічні сили як: суґестія, гіпноза, телепатія, телесінезіа іт.п.

Кожна людська особа, коли від молодості себе наставить позитивно й управлятиме себе фізично, морально, психічно й релігійно та особа ніколи не упадатиме на дусі, вона все провадитиме себе позитино, відважно сприймаючи навіть найтяжчі ділянки до виповнення, які зустрічатимуть її в житті.

Всі здобуття знання, мудрості вимагають, щоб людський розум їх собі набув через науку й управу. Це набування знання і мудрості починається від самого народження, а кінчається смертю. Ніколи й нікому не вільно перестати учитися і збільшати знання. Кожний фах, вищі освіти вимають постійності їх вивчати до осягнення мудрості й знання. Кожний атлет найперше має вишколити свій розум до даної ділянки, щоб він володів цілим тілом і його членами в тім самім часі до виконання рухів даної ділянки.

Ми всі є тим, що думаємо, віримо й такими ми є. Відважні особи й позивтивно наставлені для них нема жодних перепонів, вони все перемагають і здобувають до чого себе перше наставили. Не піддаються негативним впливам. Коли постають сумніви до даних річей йдуть і шукають розв'язки й не залишються в сумнівах.

Людський розум сприймає все, що до нього напливає. Не робить різниці між реальністю і фантазією. Все в собі скриває, що психічно, реально, фізично й морально дійшло до нього. Якщо людина піддалася негативним впливам вона ними буде руководитися у своєму житті. Розум можемо порівняти до шкільної таблиці, що на ній напишимо те й буде написане.

Щось бажати у житті означає, що я можу осягнути. Бажати позитивно щось осягнути, потрібно щоденно наставляти те бажання і розум й в тому дусі прямувати до осягнення. Коли песимізм наставить себе негативно й не візьметься до діла до нічого не дійде, ані не осягне. Особи, які підаються негативним впливам, вони звичайно слабкої волі. На них сильно ділають негативні впливи зі зовнішного середовища у якому знаходиться. По більшій части хворують, склонні на бідноту, визнають негативні вливи інших осіб, вірять у чари. Такі особи, тому, що вже з природи є податні на гегативні впливи дуже тяжко їх переконати на позитивність.

Візьмім для кращого зрозуміння приклад, як людський розум може вплинути на інший розум під оглядом позитивним або негативним. В Америці один славний психолог на ім'я Фенікс з Арізони, протребував одного охотника, щоб ствердити свою теорію впливу й його послідовні консеквенції. Пішов до суддів і попросив одного в'язня, що був засуджений на смерть, щоб на ньому ствердити свою теорію впливу, коли б його теорія невдалася, щоб цей в`язень став звільнений від кари смерти. На те й судді погодилися і сам в'язень. Прив'язали його до ліжка а психолог йому представив слідуючи: я тобі протну пульс, якщо кров згущить і не скапуватиме то дістанеш свободу. Противно, коли вся стиче ти спокійно помреш без болів. Після такої підготовки, психолог протинає йому не пульс, але збоку, що ледви кілька крапель крови вийшло, а під ліжком поставив посудину з алумінією і до неї скерував повішену бутельку сору, щоб капало. Пацієнт чуючи упадаючі краплі й по кількох хвилинах психолог почав зменшати даючи до пізнання для пацієнта, що кров кінчиться. Пацієнт почав ослаблювати, бліднути і за кілька хвилин помер. Тим фактом психолог потвердив свою теорію, що можна обдурити розум, і він сприйме все із зовні, що для нього представиться, навіть фальшиві переконання, бо розум не відрізняє реальності від фантазії.

Кожна людина – це інший світ що до думання, поведення і діяння. Коли від дитинства хтось наставлений іншими особами на позитивне життя ним буде руководитися, буде думати позитивно, поводитися і діяти. Таке життя все знаходитиметься у вснеслому стані продовж цілого життя. Це особи так звані оптимістами, що своїм життям і думанням інших осіб притягають до себе, і неначе виривають з поля песимізму до оптимізму, тобто, жити й поводитися позитивно на всіх ділянках туземного життя.

Світ – це неначе великий шпиталь осіб песимістичних, хворих, бідних не порадних в свойому житті. Тому, що їхні розуми пересяклі негативними впливами, які зв'язують своїми принципами й вони ними руководяться, і заразом стають песимістами й каліками на вснесле й краще життя. Каже пословиця: «Чим горшок накипів тим, і буде чути його».

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Найкраща й наймудріша видумка людини.

Дорогий читачу, всякої всячини знайдеш у світі, різне людина продумала на протязі тисяч або й мільйонів літ своєї присутности на землі для покращання свого життя, стрінеш корисне й некорисне, конечне й не конечне, потрібне й непотрібне для щоденного життя, більше або рідше вживане, велике й мале. Справді величні речі людський розум продумав, далі продумує і сподіємося, що буде видумувати все щось нового. А з усього одна з найкорисніших і найвеличніших винаходів, а може й найкращий винахід це ПИСЬМО. На ньому опирається вся культура, історія народів, вся технологія. Без письма не було би того великого поступу у світі, бо не записавши того, що робили попередники, всі мусіли би починати з нічого. Але письмом справи передаються з одного до другого і кожний щось додає, доповняє і так стається поступ. Тільки усно передавати теперішне для майбутнього не принесло би такої користи, бо воно переходить і забувається, а передавати письмом це забезпечити на довгі часи. Письмо це найкращий середник всього зросту в світі. Людина продумує, видумує і це переходить майбутнім поколінням, які, зі своєї сторони, будуть це удосконалювати й передавати далі і так одні одним, роки рокам, століття століттям, тисячліття тисячоліттям...З-поміж прекрасних і корисних видумок людини, письмо стоїть на першому місці щодо пам'яти про минуле, забезпечення теперішнього й дверми в майбутнє.

Всі здобутки які нам нині служать повстали завдяки людського розуму який вживаючи письмо, нам передав і передає. Користовуємося і завдячуючи для письма стільки гарних речей, знарядь і справ які роблять наше життя добрим і гарним. За все признання для людського розуму, але також для писаного слова, яке передає продумане вперед для будучих поколінь.

Для дальшого розумування про справу, візьмімо наступний приклад: Вживати тільки овоч, не даючи ваги для дерева, яке родить овоч, було би погано, нечемно. Багато таких, які не люблять письма, думають, що не треба читати й кажуть таке: що нас обходить дерево, хтось його посадив, виплекав, а тепер ми маємо з того користь і користаємо. Те саме й про читання скажуть: "що нас обходить письмо, читання? От маємо всі винаходи, з них користаємо і нічого більше нам не треба?

Відповідь на таку філософію наступна: письмо не тільки принесло користь матеріяльну в технології. Воно дальше живе і має силу приносити добро духовне, культурне й тому його треба нині цінити й нині читати, щоб виростати духом і розумом. Застоюватися і не старатися про щось нове для душі й для розуму це знак неосвіченої людини, яка не вміє цінити себе і свої душевні багатства, які так часто заспані в нас. Їх треба розбудити читанням і студіями, щоб не бути вічними жебраками на дусі і розумом. Ніяка людина не повинна засипляти своїх здібнощів і різних сил душевних і тілесних. А ці здібнощі не розбудяться самі без співпраці людської душі й розуму. В тому якраз читання необхідне.

Подумати й це, що сам Бог користувався тим могутнім середником – читанням. Наказував писати те, що хотів нам переказати. Сам Ісус Христос поступав розумом і духом. А цей поступ не приходив сам, а хтось мусів його розбуджувати в душі Ісуса. Без сумніву це було письмо яким він займався. Бачимо в його науках, що він так часто цитує слова Святого Письма Старого Завіту, він читав у суботу зібраним в синагозі жидам. Справді, Ісус не читав Біблії яку маємо нині, бо в тих часах вона ще не була зібрана в одну книгу, але як учитель мусів займатися читанням перґаменів в яких знаходилися частини Біблії, деякі окремі книги і тому він на зібрані, як каже євангелист, в суботу сів і розгорнув книгу, тобто перґамен де було зібране Святе Письмо Старого Завіту, головно книги пророків, до яких він часто відносився і цитував в своїх навчаннях.

Дорогий читачу, нехай твій дім не буде порожним або наповнений всячиною без книжки, без якогось часопису. Культурна людина читає, культурна родина має в своєму домі щось, щоб читати, до чого вдаватися коли щось поважнішого бажає знати.

Вкінці слід сказати ось що: ані телевізія, ані радіо не навчить так як написане письмо. От почуєш, подивишся і за короткий час все іде в ніщо. А прочитати можеш і раз і другий і сотний раз і те залишиться в твоїй пам'яті, а коли забудеш, зможеш знова й знова вдаватися до читання і відновити своє знання.

На закінчення таке; Українці торік купили книжок на 112 мільйонів доларів

В Німеччині року 2016 продано книжок на 9,2 мільярди Евро.

Може ми мудріші від тамтих, які читають і купують так багато книжок і нам не потрібно читати. Це, що в нас не читають означає що? Мудрим народам треба читати, а нам ні!!!!! Може, ми мудріші від них. Чи справді?

5 fatos da Bíblia que a Ciência confirma

Renata Medeiros

Apesar de ser considerado um livro sagrado pelos cristãos, muitos fatos da Bíblia não são levados à sério pelos mais céticos. Nem mesmo a comunidade científica, como historiadores, arqueólogos e outros especialistas relacionados, costumam dar bola para algumas descrições que as "sagradas escrituras" dão de alguns fenômenos, lugares e personagens do mundo antigo.

Há algum tempo, no entanto, isso tem começado a mudar. Isso porque, ao contrário a expectativa dos ateus ou agnósticos, alguns fatos da Bíblia estão se mostrando reais há alguns anos, especialmente quanto aos lugares descritos em seus ensinamentos.

Um bom exemplo disso, como você vai ver, é a possibilidade, comprovada pela física, de a arca de Noé realmente ter existido um dia. Da mesma forma é com a existência do personagem Pôncio Pilatos, que se tornou, na década de 60, mais um dos fatos Bíblicos confirmados pela Ciência, depois que evidências físicas foram descobertas em uma escavação. Claro que muita coisa sobre a história religiosa da Bíblia e a própria vida do profeta. Fatos da Bíblia estão sendo desvendados e comprovados. Isso, com certeza, se mostra uma vitória para os religiosos e uma riqueza imensurável para os historiadores. Ou seja, todos ganham, não é mesmo?

Confira, abaixo, 5 fatos da Bíblia que a Ciência confirma:

5. Cidadela da Primavera

Um dos fatos da Bíblia já confirmados pela Ciência é a existência da Cidadela da Primavera. No livro sagrado, ela é mencionada na passagem de Samuel, como conquistada pelo rei Davi, e é o local onde Salomão foi ungido rei.

Na vida real, a cidadela bíblica foi encontrada na Cidade de Davi, principal sítio arqueológico de Jerusalém, e que já vinha sendo escavado há 20 anos. Segundo os arqueólogos, o local foi construído para proteger a água da Fonte do Giom de possíveis conquistadores e para proteger as pessoas que iam até ali para beber água.

4. Parede do rei Salomão

A parede do rei Salomão, mencionada no primeiro livro dos reis, ainda no Antigo Testamento, fala sobre uma muralha, construída por ordem do rei Salomão, em Jerusalém. Esse é um dos fatos da Bíblia que se confirmaram verdadeiros, recentemente, pela Ciência.

A descoberta aconteceu em 2010, quando uma parte dessa gigantesca construção foi encontrada, durante as escavações conduzidas pela Universidade Hebraica de Jerusalém. Conforme os registros da descoberta, a muralha conta com uma guarita de segurança e tem 70 metros de comprimento por 6 metros de altura.

3. Reservatório de Siloé

Em 2005, encanadores acabaram encontrando, em Jerusalém, uma reserva de água. Estudiosos, notificados do achado, tomaram parte da escavação e concluíram, no final das contas, que se tratava do Reservatório de Siloé.

Para quem não sabe, esse é o reservatório citado no livro de João, e é dele que Jesus Cristo coleta água para curar os olhos de um cego de nascença. Até alguns anos atrás, a Ciência não acreditava que esse poderia ser um lugar real, apenas mais um simbolismo bíblico, mas o Reservatório de Siloé estava exatamente no local descrito por João.

2. Pedra de Pôncio Pilatos

E para quem pensa que muitos personagens, assim com os fatos da Bíblia, são apenas invenções ou simbolismos usados pelos apóstolos de Jesus, fique sabendo que esse é um grande engano. Em 1961, por exemplo, arqueólogos descobriram a primeira evidência física de que o personagem Pôncio Pilatos existiu no passado.

Uma pedra, que ficou conhecida depois como a Pedra de Pôncio Pilatos, foi encontrada durante as escavações de um teatro construído por Herodes, em Cesareia, Israel. Conforme os estudiosos, as inscrições da pedra diziam: "Pôncio Pilatos, prefeito da Judeia, a dedica".

1. Arca de Noé

Esse talvez, seja um dos fatos da Bíblia mais chocantes a serem confirmados pela Ciência até agora. Bom, não foi exatamente a existência da arca que eles encontraram, mas cientistas conseguiram provar a viabilidade física de a arca ter existido e conseguido flutuar por águas turbulentas enquanto carregava um par de animais de cada espécie do planeta.

Para chegar a esse resultado positivo, em 2014, quatro alunos de Física, da Universidade de Leicester, na Inglaterra, começaram a testar, etapa por etapa, o processo de construção da arca descrito na Bíblia.

Para isso eles começaram convertendo os cúbitos, uma unidade de medida usada no livro sagrado, em centímetros. Logo de cara, eles conseguiram dimensionar a arca de Noé, que teria 145 metros de comprimento, 24 metros de largura e 14 de altura.

Além disso, o "manual de instruções" de Noé dizia para usar madeira de gofer, cuja densidade é parecida com a madeira do cipreste, utilizada pelos estudantes para os cálculos. Com isso, eles descobriram também o peso da arca vazia: 1,2 milhão de quilos.

Finalizando os estudos de probabilidades, os estudantes descobriram que a arca poderia carregar 51 milhões de quilos, o suficiente para carregar um casal de bichos de cada espécie, sem deixar com que a arca afundasse, já que ela precisava, apenas, de ter sua densidade menor que a da água.

Interessante tudo isso, não? Agora só faltam provar a existência do paraíso também. Fonte: Galileu

Com o que sonham os animais?

Jason G. GoldmanBBC

levantam indícios de que animais sonham com o que viveram acordados

Está claro que quase todos os animais participam dos sonhos, sejam eles aquáticos, aéreos ou terrestres", escreveu Aristóteles em sua obra "Do sonho e da vigília".

Mas, os animais são capazes de sonhar? O filósofo grego também tinha uma opinião sobre isso.

Em "História dos animais", escreveu: "Pareceria que não apenas sonham os homens, mas também os cavalos e os cães e os bois; sim e as ovelhas, as cabras e os quadrúpedes vivíparos; e os cachorros mostram que estão sonhando latindo enquanto dormem".

Faltava sofisticação aos métodos de investigação de Aristóteles, mas talvez ele não estivesse longe da verdade.

Como saber se os animais sonham? Observá-los enquanto dormem é um método.

Certamente não podemos perguntar aos animais se sonham, mas podemos notar evidências de que o fazem.

Os cientistas pensaram em duas formas para responder a pergunta. Uma delas é observar os bichos durante todas as fases do ciclo do sono. A outra é ver se o cérebro deles funciona da mesma forma que o cérebro humano durante o sonho.

A história da investigação sobre as mentes dos animais durante o sono começa nos anos 1960.

A. Sonhos em movimento

Naquela época começaram a aparecer notícias em revistas médicas descrevendo como as pessoas se movimentam enquanto sonham.

Isso era curioso pois durante a chamada fase de sonho REM (movimento rápido de olhos), nossos músculos normalmente estão paralisados.

Os pesquisadores se deram conta de que induzir um estado similar nos animais poderia permitir demonstrar como eles sonham.

Em 1965, os cientistas franceses Michel Jouvet e J.F Delorme comprovaram que retirando uma parte da medula, chamada ponte de Varolio, do cérebro de um gato evitavam que ele ficasse paralisado na fase REM.

Os pesquisadores chamaram esse estado de REM-A.

Em vez de permanecer quietos, os gatos caminhavam e se comportavam com agressividade. Isso era uma evidência de que sonhavam com atividades dos momentos em que estavam acordados.

E estudos posteriores revelaram comportamentos similares.

Segundo o veterinário Adrian Morrison, os gatos em REM-A movem suas cabeças como se seguissem estímulos.

Alguns gatos também mostram comportamentos idênticos a ataques predatórios, como se estivessem perseguindo ratos em seus sonhos. Também se constatou uma atividade similar em cachorros.

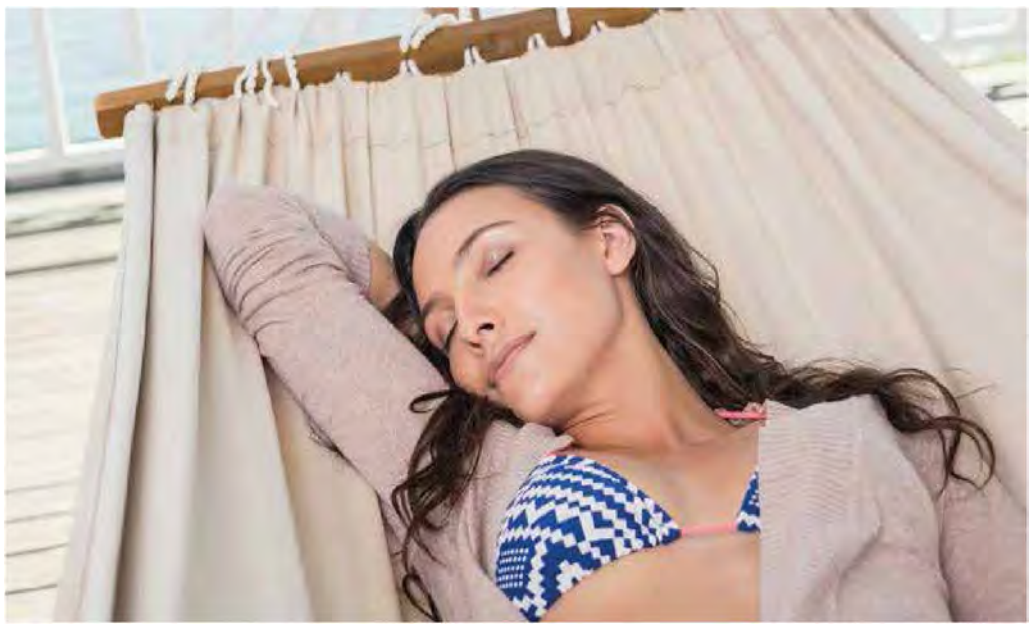

Foi comprovado que alguns humanos "atuam" em sonhos se sofrem de um problema chamado transtorno de comportamento do sonho REM.

"Dar socos, pontapés, saltar e correr da cama durante as tentativas de atuações nos sonhos são manifestações frequentes e normalmente estão relacionadas com as imagens que conseguem ver", segundo a Classificação Internacional de Transtornos do Sonho, cuja sigla em inglês é ICSD

Nessas pessoas – e em quem dorme com elas – os hematomas são comuns, segundo os cientistas.

B. Rato de laboratório

Mas o movimento não é a única pista que indica os sonhos dos animais.

Atualmente os pesquisadores podem observar as atividades elétricas e químicas das células cerebrais dos animais enquanto dormem.

Em 2007 os cientistas Kenway Louise e Matthew Wilson, do Instituto de Tecnologia de Massachusetts, nos Estados Unidos, registraram a atividade neural em uma parte do cérebro de um rato chamada hipocampo – uma estrutura relacionada com a formação e codificação de memórias.

Primeiro os cientistas registraram a atividade das células cerebrais enquanto os ratos corriam em labirintos. Depois analisaram a atividade dos mesmos neurônios enquanto os animais dormiam.

Louise e Wilson descobriram padrões idênticos de ativação durante a corrida e durante a fase REM do sono.

Em outras palavras, era como se os ratos estivessem correndo pelo labirinto em suas mentes enquanto dormiam.

Os resultados eram tão claros que os cientistas podiam calcular a localização específica dos ratos no labirinto durante o sonho.

C. Práticas de canto

Os biólogos da Universidade de Chicago Amish Dave e Daniel Margoliash examinaram os cérebros dos pássaros diamante mandarim e descobriram algo similar.

Esses pássaros não nascem com as melodias de suas canções gravadas no cérebro, pelo contrário, têm que aprendê-las.

Quando estão acordados os neurônios da parte anterior do cérebro é ativada durante o canto de cada nota. E os cientistas são capazes de determinar qual nota foi cantada com base apenas nos padrões de ativação desses neurônios.

Os cientistas monitoraram essas mesmas células enquanto os pássaros dormiam e descobriram que elas não se ativavam ao acaso – mas sim como se as aves estivessem praticando o canto.

D. Mistério

O comportamento dos gatos nas experiências podem ser considerados realmente sonhos?

Os ratos têm consciência subjetiva de que estão correndo em labirintos em seus sonhos?

Os pássaros cantores sabem que estão cantando durante o sonho?

Essas perguntas são difíceis de responder assim como a questão da consciência. É complicado.

Os humanos normalmente só se dão conta de que estavam sonhando quando acordam.

"Os diamantes mandarins se lembram de seus sonhos como sonhos quando são acordados?

Eles podem distinguir o mundo real do mundo dos sonhos?

Podemos dizer que as mesmas características fisiológicas dos sonho nos humanos são compartilhadas pelos animais. Mas se os bichos conseguem ou não experimentar os sonhos da mesma forma que os humanos segue sendo um mistério.

УЧЕНИЙ ДОВІВ ФАКТ ІСНУВАННЯ 53-Х ОСІБ, ЩО ЗГАДУЮТЬСЯ В СТАРОМУ ЗАВІТІ

Доцент університету Пердью Лоуренс Микитюк, який спеціалізується на історії юдаїзму, почав свої дослідження в 1990-х роках. Він почав аналізувати матеріали археологічних експедицій в пошуках свідчень про історичних осіб, згаданих в Біблії. Про це повідомляє Christian News.

У той час як одні вчені, кладучи руку на Біблію і приносячи на ній присягу, вірять в саму Біблію, інші, вчені-ревізіоністи, відкидають її історичність, заявляючи, що це -"літературний твір". Я шукаю конкретні, об'єктивні докази поза Біблією, які допомогли б створити прецедент», - цитує видання заяву вченого, поширену в недавньому прес-релізі університету.

Л. Микитюк вважає, що підтвердити історичність тієї чи іншої біблійної особистості можливо тільки у випадку, якщо три ідентифікуючі ознаки - ім'я людини, ім'я її батька і звання (сан або посада) - збігаються з позабіблійними історичними джерелами, наприклад, містяться в стародавніх писемних пам'ятках .

«Іноді триступеневий процес верифікації не потрібний. Це відбувається в тих випадках, коли ми знаємо, що особистість, про яку згадується в стародавніх пам'ятках, і особистість, про яку говорить Біблія, пов'язані з одиничною подією або обставиною», - пояснив дослідник.

Як приклад він навів особистість Ахава, царя Ізраїльського царства в 873-852 роках до Р. Х. Відомо, що він був учасником знаменитої битви при Каркарі (853 р. До Р.Х.), про яку згадують ассірійські літописи.

«Його ассірійський ворог писав про "Ахава ізраїльтянина", одного з царів, з якими він боровся в цій битві. Тому Ахав, цар Ізраїлю, про якого йдеться в Біблії, і Ахав, цар ізраїльтянин в битві при Каркарі, згаданий в ассирійській пам'ятці, - це один і той же чоловік», - зазначив американський історик.

В результаті кропіткого аналізу джерел в 2014 році Л. Микитюк заявив про існування документальних підтверджень історичного існування 50-ти старозавітних персоналій. На початку 2017 року він додав до цього списку ще три історичні особистості. Таким чином, загальна кількість осіб, факт існування яких підтверджується документально, склало 53 людини.

«Ці особистості, згадані в Біблії, були ідентифіковані за археологічними записами», - зазначив Л. Микитюк в своїй доповіді, яка була опублікована в журналі Biblical Archaeology Review («Біблійний археологічний огляд»). - Їх імена з'являються в письмових джерелах, що належать до періоду, описаного в Біблії, і в більшості випадків - в час зовсім близький до часу життя ідентифікованої людини».

Список персоналій, складений Л. Микитюком, включає єгипетських фараонів, царів країн, що є сусідами з Ізраїлем, державних діячів ассірійської, вавилонської і перської імперій, кілька відомих ізраїльських царів, включаючи Ахава, Єгу, Давида, Єзекію і Манасію.

Хоча Л. Микитюк визнає, що документальне підтвердження факту існування тієї чи іншої історичної особистості не доводить всього, що написано в Біблії про цю людину, він вважає, що результати його дослідження мають позитивне значення.

«Якщо у вас є ім'я людини, ім'я її батька, а також посада або титул, це ще не підтверджує, що вона зробила певні описані в Біблії речі. Але іноді ці дані можуть свідчити про те, що ці люди могли зробити ті вчинки, які згадуються в Писанні, - заявив він. - Найчастіше ви не можете просунутися далі цих припущень. Проте, збереглися більш розлогі письмові джерела, що походять з країн, розташованих по сусідству з древнім Ізраїлем. У них також згадуються люди і події Старого Завіту, просто вони описуються під іншим кутом зору».

«Ці дані свідчать про те, що для того, щоб зрозуміти і прийняти багато з того, про що говорить Біблія, не обов'язково мати релігійну віру, - наводить видання слова американського дослідника. - Це свідчить про те, що навіть на основі небіблійних джерел Письмо має значний ступінь історичної достовірності».

В цілому в Старому Завіті згадується кілька сотень персонажів, яких можна зарахувати до дійових осіб Біблії. Найважливіших біблійних персонажів Старого Завіту - близько сотні. Всього в Біблії (в Старому і Новому Завітах) згадується близько 2800 імен. При цьому не всіх їх можна вважати іменами біблійних персонажів, багато з даних біблійних імен просто згадуються в зв'язку з якоюсь подією.

Джерело: sib-catholic.ru

Посмертні Згадки

† Rosa Vanjura Banach
*** 25/04/1933 - 28/08/2017**

Rosa Vanjura Banach nasceu no dia 25 de abril de 1933 no Pontão Município de Ortigueira. Filha de Pedro Vanjura e Sofia Vanjura. Casou-se com Miguel Banach (in memoriam) e passou a residir no Caetê Município de Ortigueira. Muito conhecida como Baba Ruscka. Teve quatro filhos e quatro filhas. Uma faleceu ainda criança e uma se tornou religiosa das Irmãs Servas de Maria Imaculada, Ir. Luquia Banach.

Sua vida foi um exemplo de fé, religiosidade, generosidade dedicação para a família e trabalho incansável. Como mulher foi um grande exemplo de dedicação ao matrimônio que é digno de louvor. Após a morte do esposo assumiu o papel de pai e mãe e fez isso com maestria. Essa é sem dúvida a lição do verdadeiro amor que devemos ter, um amor puro, silencioso que não cobra, não agride, não aprisiona só acrescenta e compartilha.

Sua fé foi demonstrada rotineiramente na participação ativa da vida da igreja, do apostolado da oração, da devoção ao Pai Eterno e a Nossa Senhora Aparecida, foi sem dúvida essa devoção a manutenção da sua garra de viver sem nunca desanimar de enfrentar os percalços da vida. Já que a partida era inevitável, a ausência dos seus batimentos cardíacos foi consagrada na hora da Ave Maria, pois faleceu às 18h15min.

Sua humildade e simplicidade sempre demonstrada com gestos nobres de sensibilidade. Na sua igreja local se sentia muito bem, tinha o sutil ato de segurar a Bíblia na leitura do evangelho em devoção a palavra de Deus. Sempre preocupada em apoiar as irmãs dessa comunidade. Nunca deixou de contribuir com a farinha de trigo da qual se fazia o pão para eucaristia, pois sabia que este era o Pão da Vida.

Para seus filhos, a mãe foi o melhor presente que Deus poderia oferecer. Obrigada mãe, pela nossa vida, pela incondicional presença, pela orientação sempre correta dos nossos caminhos, por nos entender e por dedicar a sua vida pela união da nossa família.

Para seus netos, sempre querida por todos; a doçura dos seus beijos carinhosos que os confortava, o sorriso sincero em seu rosto que os alimentava de alegria e o calor do seu abraço que os aquecia. E era lá, na casa da BABA que tudo podia. Como era bom ser protegido por ela. Como era bom ouvir “que bom que vocês estão aqui”.

A Rosa, a Ruschka, a Bába, a Vó, pessoa que nos ensinou com autenticidade encarar a vida e lutar por ela com muita força de vontade. Essa força incansável de viver. Tudo estava bom! Ou melhor, usando as suas palavras “gente velho tem que estar bom” era gratificante e contagiante a sua disposição. Apesar de nunca querermos observar que o tempo passou para ela, assim como está passando para nós, queríamos talvez de alguma forma evitar que o ciclo natural da vida em algum momento chegasse e levasse a nossa baba que tanto amamos. Infelizmente não fomos capazes de evitar sua partida, pois era a vontade de Deus.

Manifestamos aqui o nosso reconhecimento e apoio à igreja Perpétuo Socorro, na pessoa do Padre José Hadada, por todas as visitas com o Santíssimo Sacramento, orações e bênçãos. Agradecimento as Irmãs: Ir. Zenóbia, Ir. Rosa e Ir. Laura, pelas orações, apoio e os incansáveis passos para as frequentes visitas. A todas as pessoas que foram motivo de apoio e conforto na trajetória de sua vida, nosso muito obrigado.

Agradecimento especial ao Padre Teófilo Melech, OSBM, por ter ministrado a Unção dos Enfermos, as orações e apoio a família.

Sinceros agradecimentos a Secretaria da Saúde de Ortigueira em especial a prefeita Lurdes Banach, por todo apoio e ajuda.

A Divina Liturgia de corpo presente foi celebrada pelos padres: Pe. José Hadada, Pe. Teofilo Melech, OSBM, Pe. Mário Prechasniuk, OSBM, Pe. Carlos Melniski, OSBM, nosso afetuoso e franco agradecimento.

Reforçamos o nosso muito obrigado às irmãs Servas de Maria Imaculada, a todos os familiares, vizinhos e amigos pela presença e orações.

Que o bondoso Deus lhes dê a recompensa eterna por uma vida incansável e sempre voltada para o bem. Вічна ій пам’ять!

A família

МОЛОДИМ ЧИТАЧАМ

Ворона та голуби - *Казкар-чарівник*
Для молодшого шкільного віку Езоп

Був холодний зимовий день. Усюди лежали кучугури снігу. Вітер пронизливо свистів між голими деревами, й бідолашні птахи трусилися з холоду. Одна ворона літала лісом, шукаючи поживи, але нічого не знаходила, крім снігу.

«Як залишуся тут, сконаю з голоду,- подумала вона.– Полечу-но до села. Там усе-таки можна поживитися недоїдками або забратися до когось у клуню».

Прилетівши в село, ворона побачила в одному дворі гарненьку високу хатку, біля якої ходили голуби й дзьобали зерно.

«Добре живеться голубам,- заздро подумала ворона.– Була б я голубка, то й мені гаразд би велося... А чом би не стати голубкою?! Пофарбуюся в білий колір – та й край! Голуби матимуть мене за свою. Тоді буду завжди сита».

Ворона зразу знялася й полетіла. Знайшла яму з вапном та й почала білитися. Раз пірнула у вапно, другий і третій... А тоді полетіла до криниці, зазирнула у воду.

– Геть-чисто голубка! – радісно вигукнула вона.– Віднині їстиму, питиму з голубами скільки схочу та й лишуся з ними назавжди. Матиму тепле гніздо, буду завжди вільна, схочу – полечу в гори, схочу – в поле! Житиму з голубами й горя не знатиму! З воронами не буду більше водитися! Як тільки я досі жила з ними?!

Та й подалася хутенько до голубника. Голуби побачили білу пташку й прийняли до гурту як свою.

Допалася ворона до зерна, їла скільки хотіла; так напхала воло, що не могла більше й зернини ковтнути. Наївшися, підвела голову й сказала сама до себе:

– Ще ніколи не була така сита! їй-право, добре бути голубкою!

Кілька день ворона жила в голубнику, їла й пила з голубами та тішилася з такого життя. Аж якось, прокинувшись уранці, побачила чисте, безхмарне небо.

Забула ворона, що вона голубка, й голосно закричала:

– Кра-кра-кра! Який гарний день! Кра-кра!

– Хто це? – здивувалися голуби.– Це не голубиний голос. Мабуть, чужий птах є між нами.

– Он він! – вигукнуло мале голуб'ятко, показуючи на ворону.

– Що ти тут робиш? – спитала у ворони мати-голубка.– Лети собі, пташко, до свого дому й не вертайся сюди! Ми не приятелюємо з брехливими птахами!

– Правду кажеш! – вигукнули всі голуби.

– Нам чужинці не треба!

І присоромлену, ображену ворону вигнали з голубника.

«Що ж,– подумала вона,– така моя доля. Полечу краще до своєї родини. Хоч життя там не таке, як у голубнику,– все-таки серед свого роду. А рід для птаха потрібніший за їжу».

Дісталася ворона до лісу.

– Кра-кра-кра! – закричала здалеку до своїх родичів.– День добрий! Як чудово нині сонечко сяє, еге ж?

Ворони, повилазивши з гнізд, сиділи на гілках.

– Кра-кра-кра! Що воно за птах кричить по-нашому? То ж не ворона,– загомоніли вони.

– Як це не ворона! – обурилася та.– Ви що, з глузду з'їхали? Я така сама ворона, як і ви.

– Ха-ха-ха! – зареготали ворони.– Ха-ха-ха! Гляньте на неї! Справжнісінька ворона! Чи ж бачив хто ворону, білу, як голубку? Ха-ха-ха! Лети собі, птахо, куди летіла, ми із зайдами не водимось! Лети на свою половину лісу, а тут здавна жили наші батьки, діди, й ми тут господарюємо! Забирайся геть!

Самотня, зневажена всіма, полетіла ворона лісом, примовляючи:

– Не подобалося тобі жити між своїми, ділити радощі й горе, зреклася свого, полетіла шукати кращого... Захотіла неправдою жити, тож тепер і май: чужі вигнали й свої відцуралися. І слушно вчинили – сама у всьому винна.

Отак завжди буває: хто свого зречеться, того й свої цураються, і чужі не приймають.

Засмійся

Різниці характерів деяких народів

Італієць каже: Покажи мені твоїх приятелів, а скажу хто ти є.
Еспанець каже: Покажи мені твої ворогів , а скажу хто ти є.
Німець каже: Покажи мені книжки, а скажу хто ти є.
Француз каже: Покажи мені твої діти, а скажу хто ти є.
Англієць каже: Покажи мені твій дім, а скажу хто ти є.
Американець каже: Покажи мені твій біжучий рахунок, а скажу хто ти є.
Москаль каже: Покажи мені твій пашпорт, а скажу хто ти є.
Українець каже: Запроси мене до себе на обід, а скажу хто ти є.

Хитрий Івась

— Івасю, ти вже такий великий, а примушуєш малого Петрика нести твого портфеля.

— Хай вчиться з молоду допомагати старшим.

Пише Юзьо Шило

Вітаємо всіх.

Тинь койзас на віда жи годі зрозуміти. Вамос комесар до сеґінте: квандо воси компра алґума койза то купуєш бо тобі того треба й будеш те вживати; коли вариш гобід або вечеру або якусь єншу рефейсом, то на те, щоб їсти; коли вчишся шоферувати автом, то будеш автом їздити й шоферувати. І асінь пор діянти. Сівчиш, або купуєш, або позичаєш не тільки так пра інґлиз вир, але пра узар. Сб тинь ума койза жи пратікаминти всі сівчать а ґранде порсентажинь не вживає або вживає соминти де виз инь квандо і пра поука койза. Сабинь о ки é? ЧИТАТИ!!

Діти ходять до школи, підростають і сівчат по школах, батьки платять за школу, а дещо ґовирно помагає, ґастуют на матеріял есколар, примушують дітей йти до школи, карают або тільки сварат коли діти фалтуют на ескола. І так всі, пратікаминти всі сівчат і вміют читати. Але то так як би накупили всяких алімінтос но меркадо, занесли або завезли додому й там пасам фоме, не їдять, або накупили й навозили та наносили до себе воду, а терплят, може й вмирають ди сиди. Пор іссо инь прімийро луґар треба би сказати прос пайс щоб заохочували дітей читати. А щоб читати пресіза мати в дома якусь книжку або ґазету. Деякі батьки кажут жи їх син або доня вміє рахувати, о ки для них é койза майс імпортанте, а читати от знають прочитати як сіназиває жоґадор ди футебол або як сіназиває тіме з яким Бразіл жоґує або пило минос знають як прочитати карта де баральо чи то дама, чи рий, чи айз. Сівчити со пра іссо то ном вали а пина. Бути аналфабетом або бути алфабетізадо со пра іссо то а мизма койза. Хто алфабетізадо він читає, береться до лийтури, має в хаті ґазету або книжку. А мати на стіні в домі со фіґурас де жоґадорес або на столі картас де баральо то належить до побрес койтадос. Ном діґо, можна мати ті фіґурас де жоґадор і навіть і картас ди баральо але треба мати щось майс сéріо і майс імортанте пра лир. Часами людина заохочує людей пра асінар Працю або Місіонар, а такий один мудрагель мені сказав: Іі!!! я маю телевізом і звідтам знаю тодас ас нотісіяс і муйто маіс. Ну, таким нема що вогорити, тільки жалувати жи вони такі сабідос. Або дехто каже: Иу ном сий лир инь україно тому не беру ґазети. Си ном саби лир инь україно, треба знати жи в нашій ґазеті є і инь бразілийро і инь україно. Хіба си воси ном саби нинь инь бразілийро і нинь инь україно, тоді що можу собре іссо сказати?

Вибачайте дорогенькі, талвийз дехто буде читати той мій лист бо бере ґазету або позичав в сусідів, а хто не читає то й так не буде знати що тут написано. Зацофаним таке писати або вогорити так як кидати фіжоном або мільо кру в стіну, не причепеться.... Але ти, що читаєш або ви, що читаєте, перекажіт це прос аміґос. Ходилисьте до школи, пра ки? Інсинтівуйте ваших паринтів і аміґів, щоб записували собі Працю або Місіонар. Це так мало коштує, не більше як те, що сісґастує в суботу но бар ком аміґос або в неділю на трукада.

Дай вам, Боже багато здоров'я і ще більше мудрости через читання.

Ваш Юзьо Шило

ЖИТТЯ НАВЧАЄ

Що стається коли ти розлючений /а? Лють може бути дуже небезпечна. Твоє серце б'ється скорше й сильніше. Твоє лице стане червоне. Ти можеш пріти й трястися або навіть і бути запоморочений/а. Тебе може боліти живіт. Бути лютим це нормальне для людини і належить до життя. Але не є воно приємно ані тобі ані іншим тебе бачити в такому стані. Лють треба поконувати й не дати себе нею провадити.